

לוי סלומון,

בן אלי ואליס-נדיה. נולד ביום ד' בטבת תשי"ג (22.12.1952) במרוקו. עלה ארצה עם משפחתו בשנת תשכ"ד (1964). את לימודיו היסודיים עשה במרוקו. בארץ התחיל את לימודיו התיכוניים בבית-הספר למלאכה שבכפר-חב"ד והשתלם במקצועות מכונאות-רכב וחשמלאות-רכב.

לוי סלומון (כינוי)

הוריו של סלומון התגרשו בהיות סמי בן-שנתיים, ואמו החורגת, נדיה, גידלה אותו כל-ימיו, כאילו היה בנה. סמי מצדו היה מסור לה ולאביו, והיה קשוב למשפחתו בקשר חם ואוהב. למלאכה שבכפר-חב"ד והשתלם במקצועות מכונאות-רכב וחשמלאות-רכב. סמי גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971 והוצב לחיל-הרגלים. לאחר הטירונות השתלם בקורס לנהגים, ולאחריו - בקורס לנהגי-זחל"מ. מקצועותיו הצבאיים היו מגוונים - הוא התחיל את שירותו הצבאי בתפקיד מכונאי רכב-בנוזין, לאחריו היה רובאי בחיל-הרגלים, ובחודש מרס 1973 מונה לתפקיד נהג משא-כבד. ביום י"ב בתמוז תשל"ד (2.7.1974) נפגע סלומון בתאונה ברמת-הגולן ונפל בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבראשון-לציון.

גולני - באימון ובשגרה

ארוכת, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה". עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאתיים וחמישים חללים... כל אלו הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב ולמעילות המבצעית... ועם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, תזכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים וכמפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם היתה ב"אימון ובשגרה"!

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו", "יורדים לאימון", יוצאים ל"דגילה", ל"נופש" ול"תעסוקה". לאלו שלא נטלו חלק בקרב וגם לא עברו את הגבול לצורך חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש, וכל שדותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש.

אם תשאל, תיווכח איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, קדש', ששת הימים' או 'יום הכיפורים'; במלחמת ההתשה והמרדפים, במבצע 'ליטאני' או 'של"ג', במלחמת לבנון או ב'שטחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, תחושת ההשתייכות והגאוה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות... הכוונות, ה"הקפצות", המסדרים, ה"יציאות"... כולם לקחו איתם עם כל הזכרונות, את ה"קטיבך", הפק"ל והתד"ל. שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספור חוויות...

ועל כן, ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה ומאמץ וחזרו רטובים מריצת-לילה, ממסע, ממטווח ומעשרות ימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה: ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר, עם שריון ותותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ץ, 'פאוצ'ים' ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "סטן", "עוזי", "צ'כי", "אפ-אן" או "גליל". עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאוה את הכומתה החומה...

להיות בגולני, פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, לשרת בגדודים, ב"סיירת", ב"עורב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-ההנדסה או ב"מפקדה".

להיות בגולני, פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"...

להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה!

גולני
שלי

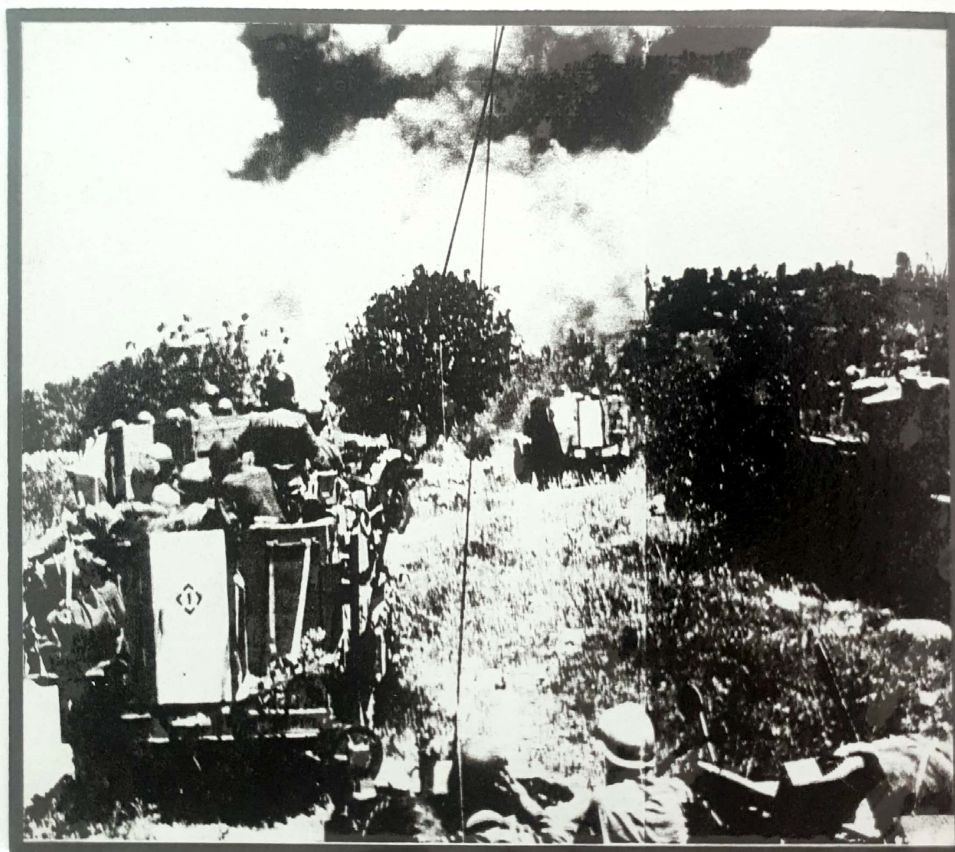
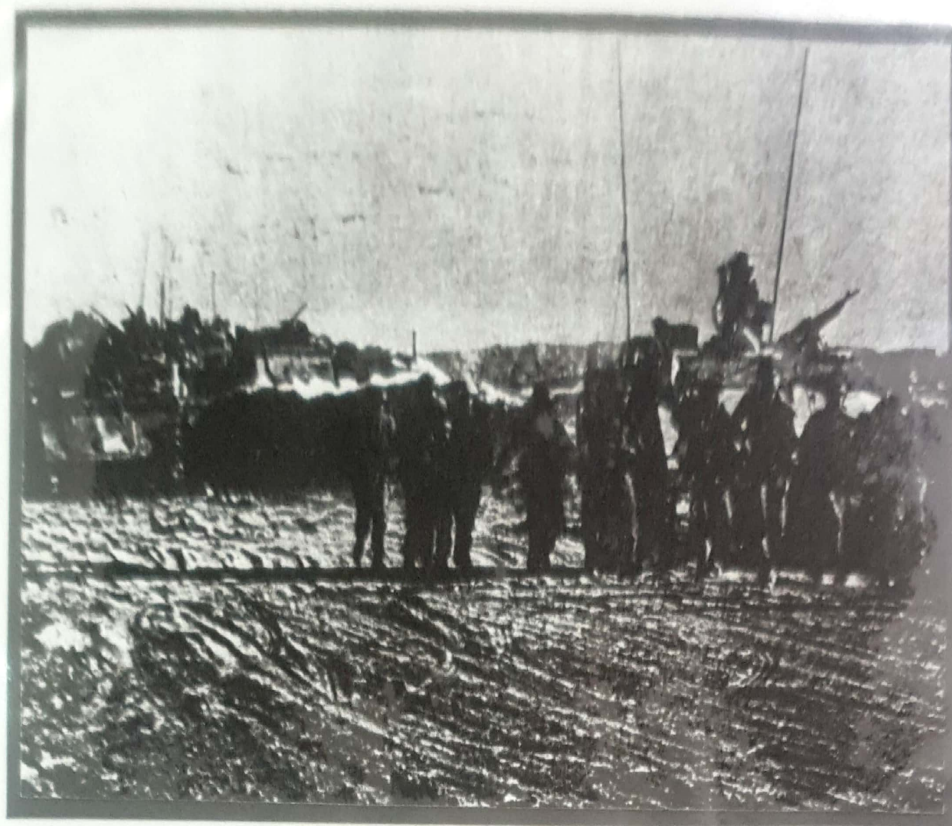
גולני
שלי[illegible]

התקופה בה נפל סלומון לוי ז"ל

מלחמת ההתשה במובלעת הסורית (נובמבר 73 עד מאי 74)
קווי הפסקת האש בחזית הסורית, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, נתנו ביטוי נאמן לחישיגים הצבאיים של לוחמי גולני ופיקוד צפון בתום הקרבות. צה"ל שלט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החרמון ("מוצב החרמון הסורי", "מוצב הפיתולים" ו"מוצב שיא החרמון" – בגובה של 2814 מ' מעל פני הים). במרבית שטחה של "המובלעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש (תל אישמס, תל מןעי, תל ענתר, תל מסחרה), היה נוח לחגנה, וכמעט לכל אורכו היה ללוחמי צה"ל יתרון טופוגרפי מלבד הקטע הדרומי מול גיזרת תל א-חרה, תל שהיה בידי הסורים.
לאחר מלחמת יום הכיפורים הפרו הסורים את הפסקת-האש במעט מדי יום, ומאמצע חודש מרס 1974 הפכו ההטרדות לתקריות-אש רצופות, שלבשו אופי של מלחמת-התשה.
הצבא הסורי הפעיל בעיקר יחידות ארטילריה אך גם יחידות שריון וחיל-רגלים. הפגזות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבשגרה, והמונחים "יום-קרב", "כוננות-ספיגה", "יציאות", "נפילות" וכיו"ב נכנסו לשמוש יום-יומי באוצר המלים של חיילי גולני בזמן מלחמת ההתשה ב"מובלעת הסורית".

שיאה של "מלחמת ההתשה" בצפון (אפריל-מאי 1974)
בשיאה של מלחמת ההתשה במובלעת הסורית (אפריל-מאי 1974) אמר המנח"ט אל"מ אורי שמחוני לקציניו: "...באופיה מלחמת התשה היא מלחמה רעה... חסרים בה כל המומנטים של תנועה, כיבוש, הכרעה, נצחון... נשאר רק המרכיב של ספיגת-אש ונפגעים... ישנם קשיי חיים יום-יומיים בלי שום הישג. המטרה היחידה היא להמשיך ולהיאחז בשטח." ואכן עמדו לוחמי גולני בהפגזות קשות גם במקומות ללא ביצורים, הם הקימו מערך מבוצר תוך כדי לחימה, מארבים, סיורים, תצפיות ופעילות בט"ש ונטלו חלק בכל "ימיה הקרב" של אותה תקופה. בחודשים מרס-מאי 1974 נפלו 43 מחיילי צה"ל ו-138 נפצעו; שיאה של "מלחמת ההתשה" היה הקרב

על מערכת מוצבי מרום החרמון, שלושה מוצבים בצפון-מערב ה"מובלעת" באזור שיא החרמון, שהסורים ניסו להיאחז בהם תוך ניצול העובדה שצה"ל (בגלל תנאי מזג-האוויר והקשיים הלוגיסטיים והטופוגרפיים) לא החזיק בהם בקביעות אלא הסתפק בהפעלת סיורים באזור. כוח חי"ר מעולה, כוח "חרמונים", העפיל ונאחז בפסגות החרמון בסיוע מסוקים ובחיפוי חיל-האוויר, וכוחות הנדסה פרצו דרכי-גישה בתנאים קשים ביותר, ואח"כ ביצרו את שלושת המוצבים.

תמונות מתקופת חייו של סלומון ז"ל

בפנימייה

בהצגה בפנימייה

בתקופת הצבא

באימון

בפשיטה

לדוד אבי

סלי אבי נאב במחלוקת הלא את אשתו
בבית הנאמל בשם הפרט.
בשנת 1966 חיו איך אדם הצליח מה אקטיווים.
אני נהני גרתי, בני אדם יושב את העקבות הנהגה
אז סיום אינפוא (יפה סגור).
בשנת 18 הנהגה אצלה והצליח להשיג ילדיו.
בשם האינפוא הישרי והיה אמנם העצב את כל המשיכה.
ובלתי אישול.

ילד אמרי בן היה אביו, הוא הצליח בשם אימו לאפילס
אבן יד א הקדמי במבט הלוים.
סמי היה "חברות" אחים אבן אן קטן, הלא גמיר
באט בגובה והיה גמיר במידת התעניינים.
ומפניו התעניינים הלא סקוט (שגור), אהם מנהלים
אן באקטיווים, מוסר, והוא לין בשם ישרי.
סמי היה בגור ישרי, הוא אינפוא יד המילד אן השרי,
אז ציפיה ואין אן בגור כפ אן אקטיווים אן השגה.
אן באט קרובה ממשל קרובה אינפוא אן אן.

